

אקו\ \ מיצב בזירה הבין תחומית, ירושלים, 2021

נרקיסוס שמע רחש וקרא:
מישהו נמצא כאן?
נמצא כאן" ענתה לו אקו, וכך נמשכה שיחתם:
"בוא!"
"בוא!"
"למה אתה מתחמק?"
"למה אתה מתחמק?"
"צא וניפגש!"
"ניפגש!"

(מתוך אובידיוס, מטמורפוזות, תרגום אהרון שבתאי, הוצאת שוקן)

במיתולוגיה היוונית, אקו הנימפה יכולה להשתמש בקולה רק כהד חוזר על דברי אחרים יהיו אשר יהיו, בפשטות, כמו שהן, אך משמעותן משתנה עם ההקשר המשתנה. היא מתאהבת בנרקיסוס אך הוא דוחה אותה בגסות. כעונש האלה ארטמיס מטילה עליו קללה – שיחווה אהבה שאינה ניתנת למימוש, והוא מתאהב בבואתו המשתקפת אליו מהבריכה.

המיצב הוא מרחב מחווה לאקו. זוהי זירה של השתקפויות ונקודות מבט. מעשה הדהוד כמו קולה של הנימפה, או הבריכה המשקפת לנרקיס את פניו, וקול לא היה לה.

"אקו" מציע מערכת אקולוגית משלו, מקום לשהות ולהרהר בו. חומרים מלאכותיים ומעובדים מדמים חוויה של שהיה בטבע הדהוד של טבע.

את המיצב מקיימים אלמנטים מאד בסיסיים – אור, צל, צבע והשתקפויות, יחד הם יוצרים משחק של התנהגויות חומר שמתרחש על הבמה ומערב את הקהל בתוכה. הצופה מוזמן להתערב במרחב, לנסות אותו ולהשפיע עליו דרך הדים של תנועה, המרטיטים את המים ומשנים את הצל המשתקף.

הקהל מחולל מופע סודי בתוך מקום בעל שכבות וגלגולים מרחביים. החלל בו מוצבת היצירה הוא אולם תיאטרון שבגלגול אחר שלו היה אולם קולנוע, ובזמן שמוצבת בו העבודה "אקו" הוא מתפקד כסוג של גלריה. הקולנוע, התיאטרון והאומנות הפלסטית פועלים גם הם כהשתקפויות והדהודים של המציאות, שינויי הקשרים שיוצרים הקשרים והגיון שונים.